

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/72/2025
Identifikačné číslo spisu:	3216204348
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3216204348.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne DHL Global Forwarding (Austria) GmbH, Rakúsko, Fischamend 2401, Airportstrasse 1, číslo v registri spoločností: FN 62082y, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Majeriková & Partners s.r.o., Bratislava, Kupeckého 8, IČO: 35917440, proti žalovanej R. T., narodenej XX. L. XXXX, J. L. J., T. XXX/X, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o., Bánovce nad Bebravou, J. Jesenského 69, IČO: 36789925, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod č. k. BN-2C/4/2016-1280, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/37/2023-1389 z 12. júna 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Bánovce nad Bebravou - v súčasnosti Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. novembra 2022 č. k. BN-2C/4/2016-1280 určil, že Dohoda o vyporiadaní časti bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 04. novembra 2014, uzatvorená medzi žalovanou a manželom žalovanej G. T., narodeným XX. M. XXXX, zavkladaná Okresným úradom Bánovce nad Bebravou, katastrálnym odborom pod č. V XXXX/XXXX zo dňa 14. novembra 2014 - XXXX/XX je voči žalobkyni právne neúčinná (výrok I.) a žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania, vrátane trov konania na nariadenie neodkladného opatrenia a konania o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a alternatívnom návrhu na čiastočné zrušenie neodkladného opatrenia, v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudkom č. k. 6C/103/2012-12 zo 07. februára 2013, právoplatným dňa 05. marca 2013. bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, žalovanej a jej manžela, za trvania manželstva. Dňa 04. novembra 2014 uzavreli žalovaná a jej manžel Dohodu o vyporiadaní časti bezpodielového spoluvlastníctva (ďalej len „BSM“) manželov. V zmysle článku IV, bod 1 tejto dohody predmetné nehnuteľnosti nadobúda do svojho výlučného

vlastníctva žalovaná s tým, že žalovaná v celom rozsahu preberá aj záložné práva viaznuce na týchto nehnuteľnostiach.

1.2. Súd prvej inštancie predmetnú vec právne posúdil podľa ustanovení § 42a ods. 1 až ods. 3, § 42b ods. 1 až ods. 4, § 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 166h ods. 1, 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa preukázala existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi G. T., manželovi žalovanej. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že rozhodnutia Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4CG 257/11k-42 a Vyššieho krajského súdu Viedeň sp. zn. 13 R 234/14y nesmerujú proti jej manželovi, ale proti inému subjektu. Odkázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/292/2019-269 zo dňa 28. mája 2020, ako aj na závery Krajského súdu v Trenčíne v uznesení č. k. 19CoE/39/2015-92 zo dňa 27. júna 2015 a v uznesení č. k. 2CoE/180/2016-384 zo dňa 25. augusta 2016, že v prejednávanej veci ide o cudzí exekučný titul, označenie účastníka konania, ktorému bola uložená povinnosť, zodpovedá spôsobu označovania sporových strán v štáte vydania exekučného titulu. Podľa súdu prvej inštancie je však z neho dostatočne zrejmé, že ide o fyzickú osobu - podnikateľa, čomu nasvedčuje aj uvedenie mena povinného G. T. v označení žalovaného.

1.3. Za preukázané mal súd prvej inštancie aj to, že žalovaná v relevantnom období pracovala ako zamestnankyňa vo firme svojho manžela. Podľa jej vyjadrení jej agendu tvorilo vystavovanie faktúr a účtovné náležitosti, pričom o pohľadávke žalobkyne mala vedomosť. Pokiaľ žalovaná poukazovala na znalecký posudok Ing. R. M., súd prvej inštancie konštatoval, že znalkyňa vychádzala iba z účtovného stavu majetku a sama v posudku uviedla, že pre stanovenie všeobecnej hodnoty majetku by bolo potrebné ohodnotiť jednotlivé položky majetku znalcami z príslušného odboru. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že nemožno v tomto konaní vychádzať zo zistenej účtovnej hodnoty majetku dlžníka, ktorá mohla byť diametrálne odlišná od reálneho stavu a od všeobecnej hodnoty. Tvrdenie žalovanej o zostávajúcom majetku niekoľkonásobne prevyšujúcom pohľadávku žalobkyne poprela aj správa súdnej exekútorky JUDr. Beatrix Várgovej v exekučnom konaní sp. zn. EX 45/2015. Pohľadávka žalobkyne nebola uhradená žalovanou ani dobrovoľne, ani v rámci núteného výkonu, na majetok žalovanej je vyhlásený konkurz a bol zistený jej speňažiteľný majetok len v hodnote 100 eur. Keďže žalovaná neuvedla a nepreukázala žiadny iný relevantný dôvod samotného odporovaného právneho úkonu, keď všetky nehnuteľnosti bez náhrady pripadli do jej výlučného vlastníctva, súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno a zákonná domnienka, podľa ktorej sa vedomosť o úmysle dlžníka krátiť veriteľa u blízkej osoby predpokladá, nebola vyvrátená.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalobkyňa voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania, vrátane trov konania na nariadenie neodkladného opatrenia a konania o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a alternatívnom návrhu na čiastočné zrušenie neodkladného opatrenia, v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. júna 2024 č. k. 19Co/37/2023-1389 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a žalobkyňa voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní veci, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý žalovaná napadla odvolaním, je potrebné potvrdiť ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a tiež vec správne právne posúdil.

2.2. Žalovaná namietala, že rozsudok Krajského súdu Eisenstadt č. k. 4 CG 257/11 k-42 v spojení s rozhodnutím Vyššieho krajského súdu Viedeň nie je vykonateľným exekučným titulom pre vadu v označení žalovanej. Vo vzťahu k tejto námietke sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie v tom, že označenie žalovanej meno, priezviskom a bydliskom je možné považovať za dostatočné. Uvedené podporil poukazom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/292/2019-269, podľa ktorého už samotný manžel žalovanej používal v obchodnom styku so žalobkyňou na faktúre označenie zhodné s jeho označením v záhlaví uvedených rozsudkov. Odvolací súd poznamenal, že zastavenie exekúcie uznesením č. k. 5Er/93/2015-554 bolo výlučne založené na procesných dôvodoch,

toto rozhodnutie tak nezakladá res iudicata a nemožno ho interpretovať ako potvrdenie neexistencie exekučného titulu. Okresný súd Banská Bystrica obe rozhodnutia rakúskych súdov vyhlásil za vykonateľné v Slovenskej republike, okresný súd ako aj odvolací súd sa meritorne zaoberali námietkou dlžníka, že je v posudzovaných rozhodnutiach rakúskych súdov nesprávne označený. Tvrdenie žalovanej, že žiaden súd neurčil, že žalobkyňa má pohľadávku vymáhateľnú na súde voči dlžníkovi, mal odvolací súd za nepravdivé. Skutočnosť, že v čase odvolacieho konania neprebíhala exekúcia voči dlžníkovi (manželovi žalovanej) bola dôsledkom iba toho, že bol v konaní v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. oddĺžený.

2.3. V súvislosti s vykonateľnosťou pohľadávky žalobkyne odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že za vymáhateľnú pohľadávku v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné považovať len pohľadávku judikovanú vo forme vykonateľného súdneho rozhodnutia (exekučný titul), ale každú pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní, aj keď (ešte) nebola priznaná súdnym rozhodnutím (R 44/2001). Predmetnej dohode o vyporiadaní BSM v tomto spore bolo možné odporovať bez ohľadu na to, či žalobkyňa disponuje vykonateľným súdnym rozhodnutím alebo nie. Dodal, že odporovať možno aj dohode o vyporiadaní BSM (poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/219/2019), preto neobstojí argument žalovanej, že vyporiadanie BSM predstavuje len akúsi „diverzifikáciu“ majetku, ktorý už predtým patril 100 % jednému a 100 % druhému manželovi. Žalovaná nijako nevysvetlila účel disparitného čiastočného vyporiadania BSM a ani nebolo zrejmé, ako bola vyporiadaná zvyšná časť zrušeného BSM (ak nejaká zostala).

2.4. V preskúmvanej veci nemal odvolací súd za sporné, že žalovaná vedela o pohľadávke žalobkyne voči svojmu manželovi a o neochote svojho manžela túto pohľadávku uznať a uhradiť. Žalovaná v konaní spochybňovala svoju vedomosť o úmysle svojho manžela ukrátiť žalobkyňu, resp. spochybňovala samotnú existenciu takéhoto úmyslu u jej manžela (čo by malo logicky za následok jej nemožnosť poznať takýto úmysel, ak by neexistoval). V tomto smere dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú.

2.5. Odvolací súd považoval za správny aj právny názor súdu prvej inštancie, že kým pre účely trestného konania mohli v zmysle trestnoprávnej zásady „in dubio pro reo“ postačovať údaje z účtovnej evidencie manžela žalovanej, pre preukázanie nevedomosti žalovanej o úmysle ukrátiť veriteľa v zmysle § 42a ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. pre preukázanie neexistencie takéhoto úmyslu bolo potrebné preukázať na strane žalovanej „náležitú starostlivosť“ (čo je vyššia miera starostlivosti než v trestnom konaní) v čase podpisu odporovanej dohody o vyporiadaní BSM, najmä zistenie skutočnej trhovej hodnoty vecí, ktoré zostali v majetku manžela žalovanej. Takúto starostlivosť žalovaná nepreukázala, a ani netvrdila (žalovaná v odvolaní uviedla, že preukázala trhovú cenu vozidiel a návesov 800.000 eur, neuviedla však, z akých dôkazov má táto trhovú cenu vyplývať). Vzhľadom na okolnosti uzavretia odporovanej dohody, ako ich zistil súd prvej inštancie (bola uzavretá po odblokovaní majetku v exekučnom konaní, s vedomím o existencii pohľadávky žalobcu, išlo o disparitné čiastočné vyporiadanie BSM výlučne v prospech žalovanej, bez vyrovnacieho podielu v prospech jej manžela) a vzhľadom k tomu, že žalovaná tieto okolnosti dostatočne nevysvetlila, súd prvej inštancie dospel podľa odvolacieho súdu k správne právnemu záveru, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno na vyvrátenie zákonnej prezumpcie jej vedomosti o úmysle manžela týmto právnym úkonom ukrátiť veriteľa.

2.6. K námietke premĺčania vznesenej žalovanou odvolací súd uviedol, že žaloba bola podaná v trojročnej prekluzívnej lehote od vykonania odporovaného právneho úkonu podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka. To, či došlo k premĺčaniu samotného nároku žalobkyne voči manželovi žalovanej nie je pre určenie neúčinnosti právneho úkonu relevantná. Odvolací súd doplnil, že uvedené by mohlo byť predmetom skúmania v samotnom nachádzacom súdnom konaní, prípadne v exekučnom konaní. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie §166h ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého oddĺžením zostáva nedotknuté právo veriteľa domáhať sa podľa Občianskeho zákonníka uspokojenia z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to aj vtedy, ak pohľadávka veriteľa je premĺčaná.

2.7. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP a žalobkyňu voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% prisúdenej sumy.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu

dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

3.1. Prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP vzhľadla dovolateľka v zásade v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Konkrétne namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou nedostatočného odôvodnenia (resp. neuviedol argumentáciu) v súvislosti s námietkou žalovanej, že úkonom ktorým došlo k ukráteniu žalobkyne nie je úkon vyporiadania BSM, no sú nimi následné úkony prevodu vozidiel dlžníka, ktoré nastali po uzatvorení napadnutej dohody. Dovolateľka uviedla, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že majetok manžela žalovanej pred a aj po uzavretí dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 04. novembra 2014 niekoľkonásobne prevyšoval hodnotu údajných pohľadávok žalobkyne, ktoré uvádza v žalobe. Rovnako sa odvolací súd nevysporiadal ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia súdu prvej inštancie, že žalovaná aj znaleckým posudkom č. XX/XXXX, predloženým v konaní, preukázala, že ku dňu vyporiadania BSM vlastnil dlžník majetok hnutel'ný (vozidlá a návesy) v trhovej hodnote približne 800.000 eur, o čom predložila výpisy z evidencie vozidiel a tieto neboli spochybňované. Ak sa odvolací súd stotožnil s názorom spochybňujúcim hodnotu vozidiel, absolútne ponechal bez povšimnutia námietku žalovanej, že k uvedenému dátumu dlžník vlastnil pohľadávky, ktoré medzičasom boli zaplatené a to vo výške 488.000 eur. Spomenutý znalecký posudok konštatoval majetok dlžníka vo výške 1.139.430 eur. Uviedla, že pri pohľadávke veriteľa s príslušenstvom vo výške približne 60.000 eur, keď ostal dlžníkovi majetok vo výške viac než milión eur nemožno v žiadnom prípade dospieť k názoru, že žalovaná poznala úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, resp. že nevyvrátila zákonnú domnienku. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v naznačených častiach označila dovolateľka za nekonzistentné a nepresvedčivé.

3.2. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najmä v otázke základnej hmotnoprávnej podmienky ukrátenia uspokojenia veriteľa právnym úkonom, ktorý žalobkyňa odporuje žalobou o neúčinnosť právneho úkonu a tiež v otázke odporovateľnosti právnych úkonov. Následne konkretizovala dve právne otázky, či je možné odporovať aj tomu právnemu úkonu medzi dlžníkom a tret'ou osobou, ktorým dochádza k čiastočnému úniku majetku dlžníka, avšak po vykonaní tohto úkonu naďalej ostáva vo vlastníctve dlžníka majetok postačujúci na uspokojenie veriteľa a tiež, či je možné odporovať len tomu úkonu, ktorým dochádza k ukracovaniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky, alebo je možné odporovať aj úkony, ktoré tomuto úkonu predchádzali. Odklon v riešení právnych otázok v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka argumentovala poukázaním na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/109/2007 a sp. zn. 3Obdo/90/2019 a sp. zn. 6Cdo/253/2012.

3.3. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka neformulovala žiadnu právnu otázku.

3.4. Dovolateľka navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu (prípadne tiež rozsudok súdu prvej inštancie) zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň navrhla, aby jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedla, že súdy nižších inštancií po dôsledne vykonanom dokazovaní rozhodli na základe správneho právneho posúdenia vec a plne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou nielen dovolacieho súdu, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Navrhla, aby odvolací súd dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

11. Žalovaná prípustnosť dovolania ako prvé založila na ustanovení § 420 písm. f) CSP, ktorým v zásade namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v nedostatočnom vysporiadaní sa s jej odvolacími námietkami, na ktoré v dovolaní poukázala. (bod 3.1.)

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky (bod 3.1.).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15. V dovolacej argumentácii žalovaná v podstatnom odvolaciemu súdu vytkla, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nijako nevysporiadala s jej zásadnými odvolacími námietkami. Pokiaľ žalovaná v dovolaní namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadala s odvolacou námietkou, ktorou zdôrazňovala, že úkonom ktorým došlo k ukráteniu žalobkyne nie je dohoda o vyporiadaní BSM, ale sú nimi následné úkony prevodu vozidiel dlžníka, ktoré nastali po uzatvorení napadnutej dohody, dovolací súd žalovanej nemôže dať za pravdu. Je tomu tak z dôvodu, že namietaný procesný postup odvolacieho súdu je logickým vyústením viazanosti predmetom konania. Ak žalobkyňa (typicky v odporovacej žalobe podľa § 42a Občianskeho zákonníka) namietala ukrátenie veriteľa špecifickým právnym úkonom - dohodou o BSM, súd musí skúmať dôvodnosť práve tohto konkrétneho úkonu. Z právneho hľadiska súvisí odmietnutie zaoberania sa s inými úkonmi s procesnými pravidlami, založenými na viazanosti so skutkovým stavom, ktorý opísala žalobkyňa, t. j. ak žalobkyňa v priebehu konania netvrdila, že by ukrátenie mohlo plynúť z iných právnych úkonov, súd nemôže sám od seba právne posudzovať iné, žalobkyňou netvrdené skutočnosti. Preto ak sa odvolací súd stotožnil s názorom prvoinštancného súdu, že k ukráteniu došlo na základe dohody o vyporiadaní BSM, vylúčil posudzovanie iných úkonov ako príčiny ukrátenia. Týmto konštatovaním sa pre daný spor stal určujúcim jediný právny titul. Pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadala ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie pri posúdení, že znaleckým posudkom č. XX/XXXX, predloženým v konaní, preukázala, že ku dňu vyporiadaní BSM vlastnil dlžník majetok hnutel'ný (vozidlá a návesy) v trhovej hodnote približne 800.000 eur, o čom predložila výpisy z evidencie vozidiel a tieto neboli spochybňované, dovolací súd s odkazom na body 15. a 16. napadnutého rozsudku v spojení s bodom 72. rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára logický celok, konštatuje preskúmateľnosť napadnutého rozsudku v namietanom (dá sa z neho vyčítať, ako súd vec právne a skutkovo posúdil), dovolateľke ale zostalo právo napadnúť samotnú správnosť právneho posúdenia. Napokon namietanie žalovanej, že ak sa odvolací súd stotožnil s názorom nižšieho súdu, ktorý neprijal argumenty spochybňujúce hodnotu vozidiel dlžníka, absolútne ponechal bez povšimnutia námietku, že k uvedenému dátumu dlžník vlastnil pohľadávky, ktoré medzičasom boli zaplatené a to vo výške 488.000 eur, dovolací súd akcentuje, že iba takáto strohá, právne ani skutkovo bližšie nekonkretizovaná námietka nebola spôsobilá na vecné prejednanie.

16. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. Dovolací súd v prejednávanej veci nezistil, že by išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vymedzil predmet konania, zhrnul, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, uviedol obsah odvolania žalovaného a ďalších vyjadrení a následne zrozumiteľne a jasne vysvetlil na základe, akých súdom prvej inštancie zistených skutkových okolností, považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navyše sa v dostatočnej miere vysporiadal s jednotlivými relevantnými odvolacími námietkami žalovanej.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí je aj najvyšší súd toho názoru, že nie je nutné, aby na každú námietku strany sporu bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

18. Na záver najvyšší súd dodáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

20. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§

440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

21. V prípade odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a) až c) § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

22. Nesprávne právne posúdenie dovolateľka namietala vo vzťahu k dvom otázkam: „či je možné odporovať aj tomu právnemu úkonu medzi dlžníkom a treťou osobou, ktorým dochádza k čiastočnému úniku majetku dlžníka, avšak po vykonaní tohto úkonu naďalej ostáva vo vlastníctve dlžníka majetok postačujúci na uspokojenie veriteľa" a „či je možné odporovať len tomu úkonu, ktorým dochádza k ukracovaniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky, alebo je možné odporovať aj úkony, ktoré tomuto úkonu predchádzali." (bod 3.2.).

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

24. Rozhodnutia nižších súdov boli založené na riešení právnej otázky, či Dohoda o vyporiadaní časti bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 04.11.2014 uzatvorená medzi dlžníkom žalobkyne a žalovanou je voči žalobkyni právne neúčinná. Podanú žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady na podanie odporovacej žaloby. Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, pričom svoju procesnú obranu založila predovšetkým na tej skutočnosti, že uzavretím predmetnej dohody o vyporiadaní časti bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovanej a jej manžela dňa 04. 11. 2014 nedošlo k ukráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, nakoľko pohľadávky žalobkyne, na ktoré v podanej žalobe poukazovala, v skutočnosti nesmerujú proti manželovi žalovanej, a teda žalobkyňa nemá vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi (manželovi žalovanej). Zároveň dôvodila, že ostatný hnutelný majetok dlžníka veriteľa (manžela žalovanej) v čase vykonania úkonu postačoval na uspokojenie pohľadávok žalobkyne uvedených v podanej žalobe. V priebehu sporu žalovaná tiež namietala, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

25. Dovolací súd v snahe vyhnúť sa prílišnému formalizmu, za súčasného rešpektovania zachovania princípu spravodlivého procesu pre obe strany sporu (nie len z aspektu dovolateľky) dospel k záveru, že v prejednávanej veci vecný prieskum napadnutého rozsudku v zhode s právnymi otázkami položenými žalovanou v dovolaní (bod 22.) nemohol ovplyvniť výsledok konania. Je tomu tak preto, že nižšie súdy pre vec v rozhodujúcom založili dôvodnosť žaloby na závere, že za stavu, že žalovaná neuviedla a nepreukázala žiadny iný relevantný dôvod samotného odporovaného právneho úkonu, relevantne nezdôvodnila jeho obsah, keď všetky nehnuteľnosti patriace do BSM, ktoré tvorila s dlžníkom, bez

náhrady pripadli do jej výlučného vlastníctva a tiež neodôvodnila, z akého dôvodu bola uzatvorená predmetná dohoda o vyporiadaní časti BSM práve v čase, kedy bola uzatvorená, teda rok po zrušení BSM a niekoľko dní po odblokovaní zaisteného majetku exekútorom, žalovaná neunesla v danom prípade dôkazné bremeno a zákonná domnienka, podľa ktorej sa vedomosť o úmysle dlžníka krátiť veriteľa u blízkej osoby predpokladá, nebola vyvrátená. Nižšie súdy na základe uvedeného za splnenia všetkých podmienok uvedených v zákone podanej žalobe žalobkyne v intenciách žalobného návrhu vyhovelí a odporovaný právny úkon určili voči žalobkyni za právne neúčinný. Preto pokiaľ žalobkyňa (typicky v odporovacej žalobe podľa § 42a Občianskeho zákonníka) namietala ukrátenie veriteľa špecifickým právnym úkonom - dohodou o BSM, súd musí skúmať dôvodnosť práve tohto konkrétneho úkonu. A čo je rozhodujúce, dovolateľka v položených otázkach iba preformulováva samotnú právnu úpravu odporovateľnosti právneho úkonu podľa svojich predstáv a napáda právne závery odvolacieho súdu bez uvedenia konkrétnych hmotnoprávných či procesných otázok, na ktorých rozhodnutie bolo založené a v súvislosti s rozhodovaním nižších súdov len kritizuje závery, na ktorých súdy založili dôvodnosť žaloby (osobitne pozri samotné dovolanie v časti namietania nesprávneho právneho posúdenia).

26. Na uvedenom nemôže preto nič zmeniť ani odkaz dovolateľky na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/109/2007 a sp. zn. 3Obdo/90/2019 a sp. zn. 6Cdo/253/2012, z ktorých dovolateľka odcitovala určité závery, ktoré sa týkali iných skutkových okolností, než tých z prejednávanej veci.

27. Dovolaním žalovaná v podstate iba podrobila kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obsírne vysvetľovala, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu nemožno z danej kritiky ustáliť relevantnú právnu otázku (resp. otázky), ktoré mali byť riešené odvolacím súdom v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), na ktorú dovolateľka odkázala (bod 26.), resp. ju považovala za dosiaľ odvolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

28. K spôsobu, ktorým žalovaná v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd akcentuje, že nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) rovnakého zákona (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli (§ 421 ods. 1 CSP). Sama polemika dovolateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

29. Dovolací súd záverom považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu procesu rigoróznejšieho a odborne náročnejšieho typického v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

30. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že ani na podklade dovolania žalovanej podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

31. Dovolaciemu súdu za opísanej situácie preto neostalo iné, než dovolanie, ktorým bola neopodstatnene vytknutá tzv. zmätočnosťná vada podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuť ako neprípustné (§ 447 písm. c) CSP) a v časti, v ktorej sa namietalo nesprávne právne posúdenie veci s ním naložiť rovnako pre nevymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom predpokladaným v ustanoveniach § 431 až 435 (§ 447 písm. f) CSP).

32. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.